

# UZASADNIENIE

W pozwie przeciwko pozwanemu R. H., skierowanym do elektronicznego postępowanie upominawczego, powód (...)á.r.l. z siedzibą w L. domagał się zasądzenia od pozwanego na jego rzecz kwoty 484,05 zł, wraz z następującymi odsetkami ustawowymi w stosunku rocznym:

- od kwoty 317,93 zł, stanowiącej należność główną wynikającą z faktury o numerze (...), pozostałej do zapłaty po uiszczeniu przez pozwanego kwoty 532,07 zł – liczonymi od dnia 3 lipca 2013 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 166,12 zł, stanowiącej skapitalizowane odsetki za opóźnienie w zapłacie kwoty głównej w wysokości 317,93 zł, wynikającej z faktury o numerze (...), wyliczone za okres od dnia 9 grudnia 2004 r. do dnia 2 lipca 2013 r., pozostałe do zapłaty po rozliczeniu dokonanych wpłat – liczonymi od dnia 3 lipca 2013 r. do dnia zapłaty.

Dodatkowo powód domagał się zasądzenia od pozwanego na jego rzecz kosztów procesu – z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego, ustalonych wedle norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powoda wskazał, iż (...)á.r.l. z siedzibą w L. (odpowiednik spółki z ograniczoną odpowiedzialnością) na podstawie umowy cesji wierzytelności z dnia 30 grudnia 2006 r. przejął od firmy (...)Spółki z o. o. prawa do wierzytelności wobec pozwanego z tytułu świadczenia usług telekomunikacyjnych.

Wedle dalszych twierdzeń pełnomocnika (...)á.r.l. z siedzibą w L., przysługująca powodowi wobec pozwanej wierzytelność była wcześniej przedmiotem umowy cesji wierzytelności z dnia 30 października 2006 r., zawartej pomiędzy (...) Spółką z o.o. i (...). Spółką z o. o.

Pełnomocnik powoda wskazał następnie, że pozwany do dnia dzisiejszego nie uregulował swojego zadłużenia, wynikającego z następujących dokumentów finansowych:

- faktury o numerze (...) z dnia 18 listopada 2004 r., wystawionej na kwotę 317,93 zł, płatnej do dnia 9 grudnia 2004 r.;
- wpłaty nr (...) z dnia 27 grudnia 2006 r. – kwoty 100,00 zł, płatnej do dnia 27 grudnia 2006 r.;
- wpłaty nr (...) z dnia 30 stycznia 2007 r. – kwoty 100,00 zł, płatnej do dnia 30 stycznia 2007 r.;
- wpłaty nr (...) z dnia 6 marca 2007 r. – kwoty 100,00 zł, płatnej do dnia 6 marca 2007 r.;
- wpłaty nr (...) z dnia 26 kwietnia 2007 r. – kwoty 100,00 zł, płatnej do dnia 26 kwietnia 2007 r.;
- wpłaty nr (...) z dnia 16 maja 2007 r. – kwoty 100,00 zł, płatnej do dnia 16 maja 2007 r.;
- wpłaty nr (...) z dnia 10 lipca 2007 r. – kwoty 100,00 zł, płatnej do dnia 10 lipca 2007 r.;
- wpłaty nr (...) z dnia 22 sierpnia 2007 r. – kwoty 100,00 zł, płatnej do dnia 22 sierpnia 2007 r.;
- wpłaty nr WB (...) z dnia 26 maja 2009 r. – kwoty 80,00 zł, płatnej do dnia 26 maja 2009 r.;
- wpłaty nr WB (...) z dnia 26 czerwca 2009 r. – kwoty 91,00 zł, płatnej do dnia 26 czerwca 2009 r.;
- wpłaty nr WB (...) z dnia 24 listopada 2008 r. – kwoty 91,84 zł, płatnej do dnia 24 listopada 2008 r.;
- wpłata nr WB (...) z dnia 26 lutego 2009 r. – kwoty 80,00 zł, płatnej do dnia 26 lutego 2009 r.;
- wpłata nr WB (...) z dnia 24 kwietnia 2009 r. – kwoty 91,84 zł, płatnej do dnia 24 kwietnia 2009 r.

Ostatecznie pełnomocnik (...)á.r.l. z siedzibą w L. skonstatował, iż w związku z opisanym w pozwie zachowaniem pozwanego zostało skierowane powództwo do sądu; podniósł nadto, iż powód wskazał w pozwie wartość przedmiotu sporu zgodnie z częściowym wykazem wierzytelności do umowy cesji z dnia 30 października 2006 r. oraz częściowym wykazem wierzytelności do umowy cesji z dnia 30 grudnia 2006 r.; ponowił następnie zamieszczone w petitum pozwu żądanie zasądzenia na rzecz powoda należności głównej w wysokości 484,05 zł wraz z ustawowymi odsetkami, liczonymi do dnia zapłaty; ponowił też żądanie zasądzenia na rzecz mocodawcy kosztów postępowania wraz z kosztami zastępstwa procesowego – według norm przepisanych.

Pełnomocnik powoda wskazał przy tym, że na dochodzoną pozewem kwotę składają się: kwota 317,93 zł – roszczenie w początkowej kwocie 850,00 zł, pomniejszone o następujące wpłaty: w wysokości 52,35 zł, dokonaną w dniu 16 maja 2007 r.; w wysokości 86,18 zł, dokonaną w dniu 10 lipca 2007 r.; w wysokości 90,36 zł, dokonaną w dniu 22 sierpnia 2007 r.; w wysokości 1,82 zł, dokonaną w dniu 24 listopada 2008 r.; w wysokości 59,80 zł, dokonaną w dniu 26 lutego 2009 r.; w wysokości 80,48 zł, dokonaną w dniu 24 kwietnia 2009 r.; w wysokości 74,54 zł, dokonaną w dniu 26 maja 2009 r.; w wysokości 86,53 zł, dokonaną w dniu 26 czerwca 2009 r. Natomiast kwota 166,12 zł stanowi wartość skapitalizowanych odsetek za opóźnienie w zapłacie kwoty głównej w wysokości 317,93 zł, wynikającej z faktury o numerze (...), należnych za okres opóźnienia w spłacie, tj. od dnia 9 grudnia 2004 r. do dnia 2 lipca 2013 r. (dnia poprzedzającego wniesienie pozwu).

Postanowieniem wydanym w dniu 18 września 2013 r. referendarz sądowy orzekający w VI Wydziale Cywilnym Sądu Rejonowego L.w L.– w sprawie sygnaturze akt VI (...)- stwierdził brak podstaw do wydania w niniejszej sprawie nakazu zapłaty i przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w S..

Zarządzeniem Przewodniczącego I Wydziału Cywilnego Sądu Rejonowego w S., wydanym w dnia 23 października 2013 r., niniejsza sprawa została skierowana do postępowania uproszczonego.

W pozwie z dnia 31 października 2013 r., wniesionym do Sądu Rejonowego w S.już na urzędowym formularzu, reprezentujący powoda profesjonalny pełnomocnik na dowód istnienia oraz rozmiaru obciążającej pozwanego względem inicjatora procesu należności powołał się wyłącznie na duplikat umowy cesji wierzytelności (k.12 verte), duplikat zawiadomienia o cesji wierzytelności z dnia 30 października 2006 r. (k. 18), duplikat umowy cesji wierzytelności (k.13), duplikat zawiadomienia o cesji wierzytelności z dnia 30 grudnia 2006 r. (k. 18 verte) oraz częściowy wykaz wierzytelności do umów o przelew wierzytelności z dnia 30 października 2006 r. i z dnia 30 grudnia 2006 r. (k. 19-19 verte).

Na rozprawie wyznaczonej na dzień 30 grudnia 2013 r. od powoda nikt się nie stawił – pełnomocnik powoda został prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy.

Od strony pozwanej nikt się wówczas nie stawił – pomimo należytego zawiadomienia tej strony o terminie rozprawy; strona pozwana nie złożyła żadnych wyjaśnień, ani też nie żądała przeprowadzenia rozprawy w jego nieobecności.

Zaszyły zatem warunki do wydania przez Sąd wyroku zaocznego (por. art. 339 § 1 k.p.c.).

### ***Sąd ustalił i zważył, co następuje:***

Powód (...)á.r.l. z siedzibą w L. zgłosił do niniejszego procesu żądanie zasądzenia na jego rzecz od pozwanego R. H. kwoty 484,05 zł – wraz z odsetkami w wysokości ustawowej, liczonymi od kwot i od dat – do dnia zapłaty – oznaczonych szczegółowo w pozwie; w uzasadnieniu pisma procesowego inicjującego to postępowanie pełnomocnik powoda wskazał, iż dochodzona w tymże procesie od R. H. należność stanowi sumę nieuiszczonych przez pozwanego opłat, należnych poprzednikowi prawnemu powoda z tytułu świadczenia usług telekomunikacyjnych; wierzytelność wynikająca z tego właśnie tytułu została zbyta przez (...)S.A. z siedzibą W. na rzecz (...). Spółki z o. o. z siedzibą w W., zaś ta ostatnia zbyła następnie ową wierzytelność na rzecz powoda.

Umową sprzedaży wierzytelności, zawartą w W. w dniu 30 października 2006 r., (...) S.A. z siedzibą W. (zbywca wierzytelności) przeniosła na rzecz (...) Spółki z o. o. z siedzibą w W. (nabywcy wierzytelności) wierzytelności pieniężne określone w § 3 tejże umowy – w celu ich dalszej windykacji.

Następnie umową sprzedaży wierzytelności, zawartą w W. w dniu 30 grudnia 2006 r., (...) Spółka z o. o. z siedzibą w W. (zbywca wierzytelności) przeniosła na rzecz (...) á.r.l. z siedzibą w L. (nabywcy wierzytelności) wierzytelności pieniężne określone w § 3 tejże umowy – w celu ich dalszej windykacji.

W ocenie Sądu wytoczone przez powoda powództwo podlegało oddaleniu – jako nieudowodnione.

Wedle regulacji z art. 509 § 1 k.c. Wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania.

Z kolei § 2 art. 509 k.c. stanowi, iż Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Celem i skutkiem przelewu jest przejście wierzytelności na nabywcę i utrata jej przez cedenta – zbywcę. Przelew powoduje więc, że cedent przestaje być wierzycielem, a staje się nim cesjonariusz. Dotychczasowy wierzyciel zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. Cesjonariusz nabywa wierzytelność w takim zakresie i stanie, w jakim znajdowała się ona w chwili dokonania przelewu. Zmienia się tylko osoba wierzyciela, czyli osoby uprawnionej do żądania spełnienia świadczenia.

W wyniku przelewu w rozumieniu art. 509 k.c. przechodzi na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki wiązał go z dłużnikiem. Innymi słowy, stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, natomiast zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 września 2001 r., I CKN 379/00, LEX nr 52661).

W procesie o zapłatę należności, opartym na twierdzeniu o nabyciu wierzytelności wskutek przelewu, badanie sądu obejmuje zarówno istnienie, jak i treść stosunku zobowiązaniowego, jaki wiązał dotychczasowego wierzyciela z dłużnikiem [por. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 25 października 2012 r., V ACz 810/12, LEX nr 1223197; zob. też art. 509 § 1 k.c., zgodnie z którym przelew jest bezskuteczny, wówczas gdy strony (wierzyciel i dłużnik) w umowie wyłączyły jego możliwość].

Ciężar udowodnienia faktów istotnych z punktu widzenia wymagań regulacji z art. 509 k.c., w tym i dotyczących zarówno istnienia, jak i treści stosunku zobowiązaniowego, jaki wiązał dotychczasowego wierzyciela z dłużnikiem, spoczywał na osobie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.).

Z procesowego punktu widzenia ciężar dowodu spoczywa na powodzie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 października 1971 r., II PR 313/69, OSN 1970, nr 9, poz. 147; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 listopada 2010 r., II CSK 297/10, LEX nr 970074; por. jednak wyjątek wskazany w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 2006 r., IV CSK 299/06, Lex nr 233051, a także wyjątek wskazany w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 2002 r., V CKN 745/00, LEX nr 53163 – które jednak, w opinii Sądu, w okolicznościach niniejszej sprawy nie znoszą konieczności zastosowania reguły wywiedzionej z przytoczonego wyżej art., 6 k.c.).

Reguły dowodzenia w procesie cywilnym zawiera art. 232 k.p.c.

Stanowi on w zdaniu pierwszym, iż strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Sąd może dopuścić dowód niewskazany przez stronę (art. 232 zdanie drugie k.p.c.).

Zdaniem Sądu (...) á.r.l. z siedzibą w L. nie wykazała w niniejszym procesie wystąpienia faktów przemawiających za słusznością dochodzonych pretensji.

Powodowa spółka nie wykazała bowiem w niniejszym procesie, do jakich świadczeń i w jakim rozmiarze jest zobowiązany R. H. w ramach łączącego strony stosunku prawnego.

W ramach zwolnienia się z obowiązku udowodnienia istnienia i zakresu finansowej powinności świadczenia przez pozwanego pełnomocnik powoda ograniczył się do powołania – jak już wyżej Sąd wskazał – dowodów z dokumentów prywatnych: odpisu umowy sprzedaży wierzytelności, zawartej w dniu 30 października 2006 r. pomiędzy (...)S.A. z siedzibą W. a (...) Spółką z o. o. z siedzibą w W. (k.12 verte), odpisu umowy sprzedaży wierzytelności, zawartej w dniu 30 grudnia 2006 r. pomiędzy (...) Spółką z o. o. z siedzibą w W. a (...)á.r.l. z siedzibą w L. (k.13), odpisu zawiadomienia przez (...) S.A. z siedzibą W. pozwanego R. H. o cesji wierzytelności z dnia 30 października 2006 r. (k. 18), odpisu zawiadomienia przez (...)á.r.l. z siedzibą w L. pozwanego R. H. o cesji wierzytelności (k. 18 verte) oraz odpisów częściowych wykazów wierzytelności do umów o przelew wierzytelności z dni: 30 października 2006 r. i 30 grudnia 2006 r.; do załączonych do pozwu odpisów obu umów sprzedaży wierzytelności powodowa spółka nie dołączyła wykazu objętych nimi konkretnych wierzytelności.

Dokonując oceny przedłożonych przez powoda dowodów stwierdzić należy, iż złożone przez tę stronę do akt sprawy dokumenty – częściowy wykaz wierzytelności do umowy o przelew wierzytelności z dnia 30 października 2006 r. i częściowy wykaz wierzytelności do umowy o przelew wierzytelności z dnia 30 grudnia 2006 r. – nie mają charakteru dokumentu urzędowego, lecz wyłącznie dokumentu prywatnego. Stąd też nie mogą być owe dokumenty traktowane jako dowód istnienia i rozmiaru dochodzonej w postępowaniu sądowym należności pieniężnej.

Pogląd taki prezentuje również orzecznictwo sądowe (zob.: postanowienie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 15 lutego 2013 r., I ACz 284/13, LEX nr 1272048).

Owe dokumenty mogą być bowiem postrzegane jedynie jako dokumenty prywatne (art. 245 k.c.), a więc jedynie jako dowody tego, że osoba, która je podpisała, wyraziła zawarty w nich pogląd. Ponieważ dokument prywatny nie korzysta z domniemania zgodności z prawdą zawartych w nim twierdzeń, przeto w świetle wymagań art. 6 k.c. w zw. z art. 509 k.c. i w zw. z art. 509 § 1 k.c. powództwo musiało zostać ocenione przez Sąd jako nieudowodnione (zob. nadto: wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 9 maja 2013 r., I ACa 70/13, LEX nr 1314795).

Po dokonaniu przez Sejm ustawą z dnia 1 marca 1996 r. o zmianie Kodeksu postępowania cywilnego, rozporządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej - Prawo upadłościowe i Prawo o postępowaniu układowym, Kodeksu postępowania administracyjnego, ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oraz niektórych ustaw (Dz.U. Nr 43, poz. 189) nowelizacji art. 3 k.p.c. na sędzie nie spoczywa już obowiązek prowadzenia z urzędu postępowania dowodowego [zob. również: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 października 1996 r. (III CKN 6/96, OSNC 1997, nr 3, poz. 29) – wedle którego obowiązek wskazania dowodów, potrzebnych dla rozstrzygnięcia sprawy, obciąża strony; sąd został wyposażony w uprawnienie (a nie obowiązek) dopuszczenia dalszych jeszcze, niewskazanych przez żadną ze stron, dowodów, kierując się przy tym własną oceną, czy zebrany w sprawie materiał jest – czy też nie jest – dostateczny do jej rozstrzygnięcia (art. 316 § 1 in principio k.p.c.); uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 9 września 1998 r., II UKN 128/98, OSNP 1999, nr 17, poz. 556; uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 7 października 1998 r., II UKN 244/98, OSNP 1999, nr 20, poz. 662; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 27 maja 2008 r., V ACa 175/08, LEX nr 465069].

Tak więc nowelizacja ta wzmocniła zasadę, iż obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.).

W aktualnym stanie prawnym działanie sądu z urzędu i przeprowadzenie dowodu niewskazanego przez stronę jest zatem – po uchyleniu art. 3 § 2 k.p.c. – dopuszczalne tylko w wyjątkowych sytuacjach procesowych oraz musi wynikać z opartego na zobiektywizowanej ocenie przekonania o konieczności jego przeprowadzenia – działanie sądu z urzędu może bowiem prowadzić do naruszenia prawa do bezstronnego sądu i odpowiadającego mu obowiązku przestrzegania

zasady równego traktowania stron (art. 32 ust. 1 i art. 45 ust. 1 Konstytucji RP; zob.: uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 175/00, OSP 2001, nr 7-8, poz. 116).

Dopuszczenie dowodu z urzędu nie powinno wchodzić zupełnie w grę w sytuacji, gdy strony są reprezentowane przez fachowych pełnomocników (adwokatów lub radców prawnych). Wtedy bowiem kontradiktoryjność, uwolniona od obciążeń nieudolności stron, najlepiej może służyć poznaniu prawdy materialnej (tak A. J. w artykule: „Kontradiktoryjność a poznanie prawdy w procesie cywilnym w świetle zmian kodeksu postępowania cywilnego”, Przegląd Sądowy 1998/10/63; zob. ponadto wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 listopada 2010 r., II CSK 297/10, LEX nr 970074).

W ocenie Sądu powód, reprezentowany w niniejszym procesie przez wykwalifikowanego pełnomocnika, wymaganiom stawianym przez przepisy zamieszczone w przytoczonych wyżej artykułach procedury cywilnej i kodeksu cywilnego nie sprostał.

Dochodząc od swego przeciwnika procesowego należności pieniężnej, dla wykazania wysokości żądania powód winien, w opinii Sądu, przedłożyć przede wszystkim zarówno umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych, zawartą przez (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. z R. H., jak też i dowody z dokumentów potwierdzające istnienie zobowiązania pozwanego, wysokość należności i terminy zapłaty, w końcu zaś dowód potwierdzający fakt przelewu wierzytelności (umowę przelewu wraz z wykazem, z treści którego to wynikałoby, iż należność przysługująca wobec R. H. w ogóle stanowiła przedmiot cesji).

W przypadku istnienia przesłanek wydania wyroku zaocznego sąd wydaje go z urzędu (art. 339 § 1 k.p.c.).

Rozstrzygnięcie sprawy wyrokiem zaocznym ma dla pozwanego niekorzystne implikacje. Przede wszystkim w tym przypadku, przy spełnieniu pewnych przesłanek, sąd może przyjąć za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych (art. 339 § 2 k.p.c.).

Przyjęcie przez sąd przy wydaniu wyroku zaocznego za prawdziwe twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych jest dopuszczalne, jeżeli twierdzenia te zostały przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Sąd nie może przyjąć za prawdziwe twierdzeń powoda przedstawionych dopiero na rozprawie albo w pismach, które nie zostały doręczone pozwanemu.

W art. 339 § 2 k.p.c. nie chodzi jednak o prawne domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda, gdyż domniemanie prawne wiążą sąd (art. 234 k.p.c.), natomiast w omawianym przypadku związanie nie zachodzi, skoro sąd ocenia, czy okoliczności nie budzą uzasadnionych wątpliwości albo nie zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Chodzi tu raczej o fikcję (zob. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 5 lipca 1958 r., 3 CR 448/58, RPEiS 1959, z. 3, s. 346) albo domniemanie przyznania okoliczności faktycznych przez pozwanego.

Utrwalony w judykaturze i niekwestionowany w nauce jest pogląd, że przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie okoliczności faktycznych i nie zwalnia sądu orzekającego od obowiązku rozważenia, czy oświadczenia te uzasadniają należycie i w całości żądania pozwu i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza obowiązujących przepisów. Sąd nie jest zatem zwolniony z obowiązku dokonania prawidłowej oceny materialnoprawnej zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach (orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 1958 r., 1 CR 969/57, OSNC 1960, nr 1, poz. 14; wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 15 września 1967 r., III CRN 175/67, OSNC 1968, nr 8-9, poz. 142; z dnia 15 marca 1996 r., I CRN 26/96, OSNC 1996, nr 7-8, poz. 108; z dnia 6 czerwca 1997 r., I CKU 87/97, Prok. i Pr. - wkładka 1997, nr 10, s. 44; z dnia 31 marca 1999 r., I CKU 176/97, Prok. i Pr. 1999, nr 9, s. 30). Jeżeli zatem w świetle przytoczonych przez powoda okoliczności brak podstaw do uwzględnienia żądania pozwu, sąd wyrokiem zaocznym oddala powództwo (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 1972 r., III CRN 30/72, Biul. SN 1972, nr 10, poz. 178, LEX nr 7094).

Zaprezentowane wyżej przez Sąd ustalenia i oceny skutkować musiały oddaleniem powództwa, co też i Sąd na podstawie przywołanego już wyżej przepisu z art. 6 k.c. uczynił.\_